

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudkyní Mgr. Monikou Chaloupkovou v právní věci **žalobce: J. M., zastoupeného JUDr. Pavlem Jelínkem, Ph.D., advokátem**, se sídlem Dražkovice 181, 533 33 Pardubice, **proti žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského náměstí 125, 532 11 Pardubice, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 11. 2012, č. j. KrÚ 67637/2012/ODSHI/8,

t a k t o :

- I.** Žaloba **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů soudního řízení a žalovanému **s e** toto právo **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 5. 11. 2012, č. j. KrÚ 67637/2012/ODSHI/8, žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Pardubic (dále jen „magistrát“ nebo též „správní orgán I. stupně“) ze dne 25. 9. 2012, č. j. OSA/P-960/12-D/25, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125 odst. 1 písm. e) bodu 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustil tím, že dne 25. 5. 2012 okolo 14:45 hodin v ulici Semtínská v Pardubicích řídil motorové vozidlo tovární značky Honda Civic, registrační značky X, ač nebyl držitelem příslušné skupiny řidičského oprávnění, čímž porušil ustanovení § 3 odst. 3 písm. a) zákona o silničním provozu, podle

kterého motorové vozidlo může řídit pouze osoba, která je držitelem řidičského oprávnění pro příslušnou skupinu motorových vozidel. Za spáchaný přestupek byly žalobci uloženy podle § 11 a § 12 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), § 125c odst. 4 písm. a) a § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu pokuta ve výši 25.000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech druhů motorových vozidel na dobu 24 měsíců a podle § 79 odst. 1 zákona o přestupcích a vyhlášky č. 231/1996 Sb. povinnost nahradit paušální částku nákladů řízení ve výši 1.000 Kč.

Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného včasnou žalobu, kterou se domáhal jeho zrušení, vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení a náhrady nákladů soudního řízení. Žalobu založil v podstatě na jediném žalobním bodu, kdy tvrdil, že napadeným rozhodnutím byla porušena zásada ne bis in idem, neboť v době jeho vydání již o tomtéž skutku pravomocně rozhodl soud v trestním řízení a tedy žalovaný nebyl oprávněn pro překážku věci rozhodnuté znovu věc posuzovat.

Okresní soud v Pardubicích uznal trestním příkazem ze dne 13. 8. 2012, č. j. 3T 166/2012-34, žalobce vinným ze spáchaní přečinu padělání a pozměnění veřejné listiny podle § 348 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“), kterého se dopustil tím, že dne 25. 5. 2012 ve 14:45 hodin v Pardubicích – Ohrazenicích na ulici Semtínská jako řidič osobního automobilu zn. Honda Civic bílé barvy, rz X, předložil při kontrole hlídce Policie ČR v té době již neplatný řidičský průkaz č. Y na skupiny A, B, C, T, kdy se s největší pravděpodobností jednalo o padělek vzniklý zřejmě částečným okopírováním řidičského průkazu č. Z vydaného dne 21. 6. 1994 J. M., tedy padělal veřejnou listinu a tuto užil jako pravou.

Dle žalobce je dána totožnost skutku, neboť popis jednání, které bylo nezbytné ke způsobení následku, je shodný. Jedná se o tentýž skutek žalobce, kdy konkrétní skutkové okolnosti se týkají téže osoby a jsou neoddělitelně spjaty v čase a místě. Žalobce citoval z usnesení Ústavního soudu (dále jen „ÚS“) sp. zn. II ÚS 143/02 a z komentáře k trestnímu zákoníku části týkající se vymezení pojmu „skutek“, dále z rozhodnutí Velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ze dne 10. 2. 2009 ve věci Zolotukhin proti Rusku a z usnesení Nejvyššího soudu (dále jen „NS“) č. j. 3 Tdo 1053/2010-21, která se vyjádřila k problematice totožnosti skutku. Žalobce přitom zdůraznil, že „totožnost skutku je dána tehdy, když se konkrétní skutkové okolnosti týkají téhož obžalovaného a jsou neoddělitelně spjaty v čase a místě“ a že o týž skutek se jedná i tehdy, kdy je popis skutku v jednotlivých rozhodnutích částečně rozdílný, ovšem „jednání uvedené ve výroku jednoho z rozhodnutí bylo alespoň částečně nezbytné (kauzální) ke způsobení trestněprávně významného následku obsaženého ve druhém rozhodnutí“.

V posuzovaném případě je dle žalobce popis jednání nezbytného ke způsobení následku shodný, jedná se o tentýž skutek žalobce, neboť konkrétní skutkové okolnosti se týkají téže osoby a jsou neoddělitelně spjaty v čase a místě. Je pravdou, že následky totožné nejsou, neboť v trestním řízení bylo následkem padělání veřejné listiny a její užití jako pravé a ve správním řízení bylo následkem porušení správních předpisů na úseku provozu na pozemních komunikacích, ovšem rozdílnost následků není na překážku, když podstatné je, že se konkrétní skutkové okolnosti týkají žalobce a jsou neoddělitelně spjaty v čase a místě. Jedná se z hlediska trestněprávního o jednočinný souběh nestejnorodý, kdy jedním skutkem došlo k naplnění dvou různých skutkových podstat. Vzhledem k překážce věci rozhodnuté a zákazu dvojího trestání za tentýž čin, měly správní orgány postupovat podle § 76 odst. 1 písm. g) zákona o přestupcích a přestupkové řízení zastavit (viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu – dále jen „NSS“ ze dne 13. 3. 2012, č. j. 1 As 22/2012-63).

Žalovaný v napadeném rozhodnutí zaměnil instituty procesního vymezení skutku a skutkové podstaty jednání, když se zabýval skutkovými podstatami trestného činu a přestupku a nezohlednil procesněprávní vymezení skutku v trestním příkazu Okresního soudu v Pardubicích a v rozhodnutí magistrátu. Jeho rozhodnutí je tak nejen nezákonné, ale chybí v něm i vypořádání se s totožností skutku co do jeho popisu v trestním příkazu a v rozhodnutí správního orgánu I. stupně, přičemž se jednalo o jednu ze stěžejních odvolacích námitek žalobce, tedy je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Žalovaný se k žalobě vyjádřil podáním ze dne 15. 3. 2013, kterým navrhl její zamítnutí jako nedůvodné. Setrval na svém právním názoru uvedeném v odůvodnění napadeného rozhodnutí, přičemž k obsahu žaloby uvedl toliko, že nepovažuje za nutné se k němu vyjadřovat, neboť nedůvodnost žaloby je zcela zřejmá.

Ve věci samé soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť oba účastníci řízení s tímto postupem výslovně souhlasili (žalobce podáním ze dne 7. 3. 2013 a žalovaný v rámci vyjádření k žalobě ze dne 15. 3. 2013). Soud přitom v souladu s § 75 s. ř. s. vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného, tj. ze stavu k datu 5. 11. 2012, kdy bylo rozhodnutí žalovaného vydáno, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobního bodu.

Ze správního spisu soud především zjistil, že námitku porušení zákazu dvojího trestání za tentýž skutek v důsledku nerespektování překážky věci rozhodnuté žalobce vznesl, a to jako námitku jedinou, již v odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí, přičemž použil tutéž argumentaci jako v žalobě, včetně užití stejných citací z týchž rozhodnutí. V žalobě pak žalovanému vytknul, že zaměnil instituty vymezení skutku a skutkové podstaty jednání a nevypořádal se tak s namítanou totožností skutku co do jeho vymezení v trestním příkazu na straně jedné a v rozhodnutí správního orgánu I. stupně na straně druhé, proto je jeho rozhodnutí nezákonné a dále též nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Soud se musel zaměřit na to, jakým způsobem se žalovaný vypořádal s odvoláním žalobce, zda neopomenul některou z odvolacích námitek a zda jeho závěry jsou v souladu s platnou právní úpravou. Pokud by žalovaný na námitky žalobce skutečně reagoval nedostatečně, jednalo by se o vadu řízení podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. spočívající v nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů rozhodnutí. K tomu lze příkladmo citovat rozsudek NSS ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008-71, z něhož vyplývá, že „pokud se správní orgán v rozhodnutí o opravném prostředku nevypořádá se všemi námitkami, které v něm byly uplatněny, způsobuje to nepřezkoumatelnost rozhodnutí spočívající v nedostatku jeho důvodů“ a že „z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti predestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů“. Pokud by pak napadené rozhodnutí odporovalo zákonu, musel by soud postupovat podle § 78 odst. 1 s. ř. s. a zrušit ho pro nezákonnost. Zde je na místě zdůraznit, že soud by nemohl nahradit činnost žalovaného, doplnit či změnit jeho argumentaci tak, aby byla nalezená nezákonnost odstraněna. Soud není další, třetí instancí ve správním řízení. Pouze v případě drobných odchylek, tj. jestliže se krajský soud zcela neztotožní s tím, jak se žalovaný vypořádal s odvolacími námitkami, může korigovat právní názor, o který se opírá žalované rozhodnutí (srov. rozsudek NSS ze dne 28.

7. 2009, č. j. 8 Afs 51/2007-87). Naopak, není oprávněn zcela změnit právní názor žalovaného, tedy uvést k uvedené žalobní (odvolací) námitce jiný právní názor, než žalovaný v napadeném rozhodnutí, protože by se jednalo o změnu právního názoru. Podstatná změna právního názoru odvolacího orgánu soudem ve správním soudnictví by mohla vést k nezákonnosti rozhodnutí soudu (srov. nálezy ÚS ze dne 18. 10. 1999, sp. zn. IV. ÚS 279/99).

Ve světle výše řečeného dospěl soud k následujícím závěrům:

Pro posouzení věci je zásadním pojmem „totožnost skutku“. Jinými slovy řečeno, je třeba rozlišit situace, kdy jednání posuzovaná ve dvou různých řízeních totožným skutkem jsou a kdy naopak nikoliv. Žalobce v žalobě správně poukázal na příslušná teoretická východiska a některá rozhodnutí a s jejich pomocí definoval, co se rozumí „skutkem“ a „totožností skutku“, přičemž správně zdůraznil, že rozhodující pro posouzení případné totožnosti skutku jsou skutkové okolnosti, nikoliv jejich právní posouzení. Skutkem se rozumí jednání pachatele vyvolávající určitý následek, které je konkretizováno v aktu orgánu činného v trestním řízení či orgánu přestupkového, a to formou popisu skutkových okolností. Konkrétní skutek může být trestným činem (přestupkem), ale rovněž jím být nemusí, jeho podřazení pod určitou skutkovou podstatu, neboli jeho právní posouzení, je z hlediska totožnosti skutku zcela bez významu. Popisy skutkového stavu v jednotlivých řízeních jsou tak určující pro zodpovězení otázky, zda jednání posuzovaná v těchto řízeních jsou totožným skutkem či nikoliv.

Ve sdělení o zahájení správního řízení ze dne 15. 8. 2012 a shodně též v rozhodnutí ze dne 25. 9. 2012 magistrát uvedl, že žalobce se měl přestupku dopustit tím, že „dne 25. 5. 2012 okolo 14:45 hodin v ul. Semtínská v Pardubicích řídil motorové vozidlo tov. zn. Honda Civic rz X, ač nebyl držitelem příslušného řidičského oprávnění k danému motorovému vozidlu“.

V trestním příkazu ze dne 13. 8. 2012, č.j. 3T 166/2012-34, Okresní soud v Pardubicích spáchání přečinu spatřoval v tom, že žalobce „dne 25. 5. 2012 ve 14:45 hodin v Pardubicích-Ohrazenicích na ul. Semtínská jako řidič osobního automobilu zn. Honda Civic bílé barvy, rz X, předložil při kontrole hlídce Policie ČR v té době již neplatný řidičský průkaz č. Y na skupiny A, B, C, T, vydaný na jeho jméno DI Pardubice dne 21. 6. 1994, jednalo se o padělek vzniklý s největší pravděpodobností zřejmě částečným okopírováním řidičského průkazu č. Z vydaným dne 21. 6. 1994 DI Pardubice J. M.“.

Z těchto popisů je zcela zřejmé, že se jedná o dva naprosto rozdílné skutky, neboť jednání posuzované v přestupkovém řízení je zcela odlišné od jednání posuzovaného v řízení trestním. Žalobce opakovaně v žalobě zdůraznil, že jde o skutek totožný, když „konkrétní skutkové okolnosti se týkají téže osoby a jsou neoddělitelně spjaty v čase a místě“. Jeho závěr však svědčí o zcela chybné aplikaci jinak správných teoretických východisek, kdy se žalobce upnul na uvedení téhož pachatele, téhož místa a téhož času v přestupkovém i trestním rozhodnutí. Tyto tři momenty však ke ztotožnění skutku nestačí. Je třeba zkoumat jednání nutné ke způsobení následku jako celek, jinak řečeno, všechny skutkové okolnosti, a pak nelze k závěru o totožnosti skutku dospět.

V přestupkovém řízení byl žalobce postihnut za to, že řídil v daném čase a místě motorové vozidlo, ač nebyl držitelem řidičského oprávnění k němu. V trestním řízení pak byl postihnut za to, že v daném čase a místě předložil při kontrole již neplatný řidičský průkaz, přičemž se jednalo o padělek. První jednání tedy spočívalo v řízení motorového vozidla bez řidičského oprávnění a druhé pak v předložení neplatného řidičského průkazu, padělku, při kontrole policejní hlídkou, po skončení řízení. Rovněž následek každého z obou jednání je různý. V prvním případě žalobce porušil správní předpisy na úseku provozu na pozemních komunikacích a zájem na bezpečném provozu na nich, v případě druhém pak žalobce použil

k prokázání svého řidičského oprávnění padělaný řidičský průkaz, tedy listinu, která nebyla vydána orgánem veřejné moci k tomu příslušným. Konkrétní skutkové okolnosti jsou tedy zcela odlišné a představují dva různé skutky, které byly postihnuty ve dvou různých řízeních.

Žalovaný se v napadeném rozhodnutí se žalobcovým odvoláním vypořádal, správně uzavřel, že se jedná o dva rozdílné skutky, tedy zásada „ne bis in idem“ porušena nebyla. Argumentace žalovaného v jeho rozhodnutí je správná, přiléhavá a zcela dostačující. Není pravdou, že by žalovaný zaměnil instituty skutku a skutkové podstaty. Žalovaný sice nepoužil právníkou terminologii na téže úrovni jako zástupce žalobce v odvolání a podané žalobě, necitoval z rozsudků soudů či právníké literatury, ovšem podstatu věci vystihl naprosto přesně a názor žalobce o totožnosti skutků přesvědčivě vyvrátil, přičemž z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že pojmy „skutek“ a „skutková podstata“ je schopen bez sebemenších problémů rozlišit. Žalovaný sice definoval skutkové podstaty přestupku a trestného činu, o jejichž naplnění bylo v příslušných řízeních rozhodnuto, ovšem rozdílnost skutků správně dovedl z popisu skutkových okolností v rozhodnutí magistrátu na straně jedné a v trestním příkazu Okresního soudu v Pardubicích na straně druhé. O tom svědčí např. tyto pasáže z odůvodnění napadeného rozhodnutí:

„Obviněný se dopustil souběhu trestného činu a přestupku, z nichž každý je zcela odlišné skutkové podstaty, kterou obviněný naplnil zcela odlišným konáním,“ (strana 4) či

„Naplnění uvedené skutkové podstaty (*myšleno skutkové podstaty přestupku definované ust. § 125c odst. 1 písm. e) bodem 1 zákona č. 361/2000 Sb. – poznámka soudu*) je tedy podmíněno tím, aby pachatel řídil motorové vozidlo. U trestného činu podle ustanovení § 348 odst. 1 trestního zákoníku je naopak naplnění dané skutkové podstaty podmíněno zcela jiným jednáním (uvedeným v ustanovení § 348 odst. 1 trestního zákoníku), než u výše uvedeného přestupku (a není zde navíc stanovena podmínka, aby pachatel řídil motorové vozidlo),“ (strany 4 a 5 napadeného rozhodnutí).

Soud tedy uzavírá, že žalovaný se s odvoláním žalobce vypořádal v souladu se zákonnou úpravou, odůvodnění jeho rozhodnutí je srozumitelné, přehledné a plně dostačující, tedy žaloba je nedůvodná. Soud proto postupoval podle § 78 odst. 7 s. ř. s. a žalobu zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. podle úspěchu ve věci. Žalobce nebyl s podanou žalobou úspěšný a naopak úspěšnému žalovanému žádné náklady řízení podle obsahu soudního spisu nevznikly, proto soud vyslovil, že žalobce nemá na náhradu nákladů soudního řízení právo a žalovanému se toto právo nepřiznává.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 16. dubna 2013

Mgr. Monika Chaloupková v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:

V. P.